Dokument ten służy wyłącznie do celów informacyjnych i nie ma mocy prawnej. Unijne instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego treść. Autentyczne wersje odpowiednich aktów prawnych, włącznie z ich preambułami, zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i są dostępne na stronie EUR-Lex. Bezpośredni dostęp do tekstów urzędowych można uzyskać za pośrednictwem linków zawartych w dokumencie

►B

DYREKTYWA 2001/81/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 października 2001 r.

w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza

(Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 22)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Dyrektywa Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	368	20.12.2006
►M2	Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r.	L 87	109	31.3.2009
►M3	Dyrektywa Rady 2013/17/UE z dnia 13 maja 2013 r.	L 158	193	10.6.2013
►M4	Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 z dnia 14 grudnia 2016 r.	L 344	1	17.12.2016

zmieniona przez:

►A1	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	33	23.9.2003

▼B

DYREKTYWA 2001/81/WE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 23 października 2001 r.

w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza

Artykuł 1

Cel

Celem niniejszej dyrektywy jest ograniczenie emisji substancji zakwaszających i eutrofizujących oraz prekursorów ozonu w celu poprawy ochrony środowiska i ludzkiego zdrowia we Wspólnocie przed zagrożeniami wynikającymi ze szkodliwych skutków zakwaszenia, eutrofizacji gleby i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej oraz dążenie do osiągnięcia celów długookresowych w zakresie nieprzekraczania poziomów i ładunków krytycznych oraz zapewnienia skutecznej ochrony wszystkich ludzi przed znanymi zagrożeniami dla zdrowia wskutek zanieczyszczenia powietrza poprzez ustanowienie krajowych poziomów emisji, przyjmując lata 2010 i 2020 jako daty odniesienia, oraz poprzez dokonywanie kolejnych rewizji określonych w art. 4 i art. 10.

Artykuł 2

Zakres

Niniejsza dyrektywa obejmuje emisję zanieczyszczeń powstających w wyniku działalności ludzkiej ze wszystkich źródeł, określonych w art. 4, na terytorium Państw Członkowskich i ich wyłącznych stref ekonomicznych.

Niniejsza dyrektywa nie obejmuje:

a) emisji pochodzących z międzynarodowej żeglugi morskiej;

b) emisji z samolotów poza cyklem lądowania i startu;

c) w przypadku Hiszpanii – emisji na Wyspach Kanaryjskich;

d) w przypadku Francji – emisji w jej departamentach zamorskich;

e) w przypadku Portugalii – emisji na Maderze i Azorach.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „AOT40” oznacza sumę różnic między godzinowymi stężeniami ozonu w warstwie przyziemnej większymi niż 80 $\mu g/m^3$ (= 40 ppb) a wartością 80$\mu g/m^3$ w ciągu dnia, zebranymi w okresie od maja do lipca każdego roku;

b) „AOT60” oznacza sumę różnic między godzinowymi stężeniami ozonu w warstwie przyziemnej większymi niż 120 $\mu g/m^3$ (= 60 ppb) a wartością 120$\mu g/m^3$, zebranymi w ciągu całego roku;

c) „ładunek krytyczny” oznacza ilościowy szacunek wielkości oddziaływania jednego lub więcej rodzajów zanieczyszczeń, poniżej którego, zgodnie z obecnym stanem wiedzy, nie występuje znaczące szkodliwe oddziaływanie na wrażliwe elementy środowiska;

▼B

d) „poziom krytyczny” oznacza stężenie zanieczyszczeń w atmosferze, powyżej którego, zgodnie z obecnym stanem wiedzy, może występować bezpośrednie negatywne oddziaływanie na receptory takie jak ludzie, rośliny, ekosystemy lub materiały;

e) „emisja” oznacza uwolnienie do atmosfery substancji ze źródła punktowego lub rozproszonego;

f) „komórka siatki” oznacza kwadrat 150 km × 150 km, stanowiący rozdzielczość stosowaną przy nanoszeniu na mapę ładunków krytycznych w skali europejskiej, jak również przy monitorowaniu emisji i składowania zanieczyszczeń powietrza w ramach Wspólnego programu monitoringu i oceny transgranicznego przenoszenia zanieczyszczeń na dalekie odległości w Europie (EMEP);

g) „cykl lądowania i startu” oznacza cykl obejmujący następujący okres w każdym trybie operacyjnym: podchodzenie do lądowania – 4,0 minuty; kołowanie/postojowy bieg jałowy – 26,0 minut; start – 0,7 minuty; wznoszenie się – 2,2 minuty;

h) „krajowy poziom emisji” oznacza maksymalną ilość substancji wyrażoną w kilotonach, którą Państwo Członkowskie może wyemitować w roku kalendarzowym;

i) „tlenki azotu” i „NO_x” oznaczają tlenek azotu i ditlenek azotu, wyrażony jako ditlenek azotu;

j) „ozon w warstwie przyziemnej” oznacza ozon w najniższej części troposfery;

k) „lotne związki organiczne” oraz „LZO” oznaczają wszystkie związki organiczne powstałe w wyniku działalności człowieka, poza metanem, wykazujące zdolność wytwarzania fotochemicznych utleniaczy w reakcji z tlenkami azotu w obecności światła słonecznego.

Artykuł 4

Krajowe poziomy emisji

1. Najpóźniej do 2010 r. Państwa Członkowskie ograniczą roczne krajowe emisje ditlenku siarki (SO_2), tlenków azotu (NO_x), lotnych związków organicznych (LZO) i amoniaku (NH_3) do ilości nie większych niż poziomy emisji określone w załączniku I, uwzględniając wszelkie zmiany dokonane przez środki wspólnotowe przyjęte po złożeniu sprawozdań określonych w art. 9.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, że poziomy emisji ustanowione w załączniku I nie będą przekraczane po 2010 r.

Artykuł 5

Przejściowe cele ekologiczne

Wprowadzenie krajowych poziomów emisji określonych w załączniku I ma na celu w szerokim zakresie osiągnięcie do 2010 r. następujących przejściowych celów ekologicznych we Wspólnocie jako całości:

a) *Zakwaszenie*

Obszar, na którym ładunki krytyczne są przekraczane, należy zmniejszyć o co najmniej 50 % (w każdej komórce sieci) w porównaniu z sytuacją w 1990 r.

▼B

b) *Zagrożenie dla zdrowia ze względu na powstawanie ozonu w warstwie przyziemnej*

Ładunek ozonu w warstwie przyziemnej, przekraczający poziom krytyczny dla zdrowia ludzkiego (AOT60 = 0), należy zmniejszyć o dwie trzecie we wszystkich komórkach sieci w porównaniu z sytuacją w 1990 r. Ponadto ładunek ozonu w warstwie przyziemnej w żadnej z komórek sieci nie przekroczy maksymalnej wartości wynoszącej 2,9 ppm.h.

c) *Zagrożenie dla roślinności ze względu na powstawanie ozonu w warstwie przyziemnej*

Ładunek ozonu w warstwie przyziemnej, przekraczający poziom krytyczny dla roślin uprawnych i roślinności półdzikiej (AOT40 = 3 ppm.h), należy zmniejszyć o jedną trzecią we wszystkich komórkach sieci, w porównaniu z sytuacją w 1990 r. Ponadto ładunek ozonu w warstwie przyziemnej w żadnej z komórek sieci nie powinien przekroczyć maksymalnej wartości wynoszącej 10 ppm.h, wyrażonej jako przekroczenie poziomu krytycznego wynoszącego 3 ppm.h.

Artykuł 6

Programy krajowe

1. Państwa Członkowskie, najpóźniej do dnia 1 października 2002 r., opracują programy stopniowej redukcji krajowych emisji zanieczyszczeń, określonych w art. 4, w celu co najmniej przestrzegania, najpóźniej do 2010 r., krajowych poziomów emisji, ustanowionych w załączniku I.

2. Krajowe programy zawierają informacje dotyczące przyjętej i przewidywanej polityki i środków oraz ilościowe szacunki dotyczące wpływu polityki i środków na wielkość emisji zanieczyszczeń w 2010 r. Należy wskazać przewidywane istotne zmiany w geograficznym rozkładzie emisji krajowej.

3. Państwa Członkowskie, w razie potrzeby, zaktualizują i dokonają rewizji krajowych programów do dnia 1 października 2006 r.

4. Państwa Członkowskie podają do publicznej wiadomości i odpowiednim organizacjom, takim jak organizacje ochrony środowiska, programy opracowane zgodnie z ust. 1, 2 i 3. Informacje podawane do publicznej wiadomości i organizacjom zgodnie z niniejszym ustępem są jasne, zrozumiałe i łatwo dostępne.

▼M4

———

▼B

Artykuł 9

Sprawozdania Komisji

1. W 2004 r. i 2008 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania w sprawie postępów dotyczących wprowadzania w życie krajowych poziomów emisji, ustanowionych w załączniku I, oraz zakresu, w jakim przejściowe cele dotyczące ochrony środowiska, określone w art. 5, mogą zostać osiągnięte do 2010 r., oraz zakresu, w jakim cele długookresowe, określone w art. 1, mogą zostać osiągnięte do 2020 r. Sprawozdania te zawierają ocenę ekonomiczną, włącznie z oceną efektywności pod względem kosztów, korzyści, kosztów i korzyści krańcowych oraz oceną społeczno-ekonomicznego wpływu wprowadzenia w życie krajowych poziomów emisji na poszczególne Państwa Członkowskie i sektory. Sprawozdania te również zawierają przegląd ograniczeń zakresu stosowania niniejszej

▼B

dyrektywy, określonego w art. 2, oraz ocenę zakresu, w jakim dalsze ograniczenia wielkości emisji w celu realizacji przejściowych celów ekologicznych, określonych w art. 5, mogą być konieczne. Uwzględniają również sprawozdania sporządzone przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 oraz, między innymi:

a) nowe prawodawstwo wspólnotowe, jakie należałoby przyjąć ustanawiając wielkości emisji i norm dotyczące produktów w odniesieniu do istotnych źródeł emisji;

b) rozwój najlepszych dostępnych technik w ramach wymiany informacji zgodnie z art. 16 dyrektywy 96/61/WE;

c) cele dotyczące redukcji emisji ditlenku siarki i tlenków azotu z istniejących dużych obiektów energetycznego spalania na 2008 r., przedstawione przez Państwa Członkowskie na mocy dyrektywy 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ([1]);

d) redukcję emisji i zobowiązania do redukcji emisji złożone przez państwa trzecie, ze szczególnym uwzględnieniem środków podejmowanych w krajach kandydujących, jak również możliwości dalszej redukcji emisji w regionach leżących w sąsiedztwie Wspólnoty;

e) nowe prawodawstwo wspólnotowe i regulacje międzynarodowe dotyczące emisji ze statków i samolotów;

f) rozwój transportu oraz dalsze działania mające na celu kontrolowanie emisji z transportu;

g) rozwój zachodzący w rolnictwie, nowe prognozy dotyczące zwierząt gospodarskich i doskonalenie metod redukcji emisji w sektorze rolnictwa;

h) znaczące zmiany na rynku dostaw energii w danym Państwie Członkowskim oraz nowe prognozy odzwierciedlające działania podejmowane przez Państwa Członkowskie w celu wykonania międzynarodowych zobowiązań w zakresie przeciwdziałania zmianom klimatycznym;

i) ocenę obecnych i przewidywanych przekroczeń ładunków krytycznych i wielkości zalecanych przez WHO w odniesieniu do ozonu w warstwie przyziemnej;

j) możliwość określenia proponowanego przejściowego celu w zakresie zmniejszenia eutrofizacji gleby;

k) nowe dane naukowo-techniczne, włącznie z oceną niepewności w odniesieniu do:

   i) krajowych inwentaryzacji emisji;

   ii) wejściowych danych odniesienia;

   iii) wiedzy na temat transgranicznego przenoszenia i składowania zanieczyszczeń;

   iv) ładunków i poziomów krytycznych;

   v) zastosowanego wzoru;

   oraz oceną z wynikającej niepewności w krajowych poziomach emisji wymaganych do osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych wymienionych w art. 5;

l) ewentualną potrzebę unikania nadmiernych kosztów, obciążających poszczególne Państwa Członkowskie;

([1]) Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1.

▼B

m) porównanie obliczeń modelowych z obserwacjami dotyczącymi zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej w celu ulepszenia wzorów;

n) możliwe zastosowanie, w miarę potrzeby, odpowiednich instrumentów ekonomicznych.

2. W 2012 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z przestrzegania poziomów emisji określonych w załączniku I oraz z postępów w zakresie osiągania przejściowych celów ekologicznych określonych w art. 5 i celów długookresowych określonych w art. 1. W swoim sprawozdaniu Komisja uwzględni sprawozdania złożone przez Państwa Członkowskie zgodnie z art. 8 ust. 1 i 2 oraz kwestie wymienione w ust. 1 lit. a)–n).

Artykuł 10

Rewizja

1. W sprawozdaniach, określonych w art. 9, uwzględnia się czynniki wymienione w art. 9 ust. 1. W trakcie sporządzania sprawozdań Komisja dokona rewizji niniejszej dyrektywy pod kątem tych czynników, postępu w osiąganiu ustalonych poziomów emisji do 2010 r., postępu naukowo-technicznego oraz sytuacji dotyczącej postępu w zakresie osiągania przejściowych celów określonych w niniejszej dyrektywie oraz celów długookresowych w zakresie nieprzekraczania ładunków i poziomów krytycznych, jak również poziomów i wytycznych WHO w sprawie jakości powietrza ze względu na ozon.

2. W trakcie rewizji, która ma być zakończona w 2004 r., należy przeprowadzić ocenę indykatywnych poziomów emisji dla Wspólnoty jako całości, określonych w załączniku II. Ocena tych indykatywnych poziomów będzie przedmiotem analizy w kontekście dalszych działań efektywnych pod względem kosztów, jakie można podjąć w celu redukcji emisji wszystkich istotnych rodzajów zanieczyszczeń, mając na uwadze osiągnięcie przez Wspólnotę jako całość do 2010 r. przejściowych celów ekologicznych, określonych w art. 5.

3. Każda rewizja zawiera analizę szacunkowych kosztów i korzyści związanych z wprowadzeniem krajowych poziomów emisji, obliczonych przy użyciu najnowocześniejszych wzorów oraz z wykorzystaniem najlepszych dostępnych danych, aby zapewnić jak największą pewność, z uwzględnieniem postępu w rozszerzaniu Unii Europejskiej, jak również zalet alternatywnych metodologii, w świetle czynników wymienionych w art. 9.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 18 dyrektywy 96/61/WE, mając na celu uniknięcie zakłócenia konkurencji oraz zachowując równowagę między korzyściami i kosztami działań, Komisja prowadzi dalej badanie potrzeby rozwijania zharmonizowanych środków wspólnotowych w odniesieniu do najbardziej istotnych sektorów gospodarki i produktów mających największy udział w zakwaszaniu, eutrofizacji i powstawaniu ozonu w warstwie przyziemnej.

5. Do sprawozdań określonych w art. 9 należy dołączyć, w stosownych okolicznościach, propozycje dotyczące:

a) zmiany krajowych poziomów emisji, określonych w załączniku I, mającej na celu osiągnięcie przejściowych celów ekologicznych wymienionych w art. 5 i/lub zmiany tych przejściowych celów ekologicznych;

▼B

b) dalszej redukcji emisji w celu osiągnięcia, najlepiej do 2020 r., długookresowych celów niniejszej dyrektywy;

c) środków zapewniających przestrzeganie poziomów emisji.

Artykuł 11

Współpraca z państwami trzecimi

Komisja i Państwa Członkowskie, w celu wspierania osiągnięcia celu określonego w art. 1, w stosownych okolicznościach, nawiązują, bez uszczerbku dla przepisów art. 300 Traktatu, dwustronną i wielostronną współpracę z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, takimi jak Europejska Komisja Gospodarcza Narodów Zjednoczonych (EKG NZ), Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) i Międzynarodowa Organizacja Lotnictwa Cywilnego (ICAO), w tym także poprzez wymianę informacji na temat badań naukowo-technicznych i rozwoju oraz w celu doskonalenia podstaw ułatwiających redukcję emisji

Artykuł 12

Sprawozdania dotyczące emisji ze statków i samolotów

1. Do końca 2002 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zakresu, w jakim emisje pochodzące z międzynarodowej żeglugi morskiej przyczyniają się do zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej we Wspólnocie.

2. Do końca 2004 r. Komisja złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące zakresu, w jakim emisja zanieczyszczeń z samolotów, poza cyklem lądowania i startu, przyczynia się do zakwaszenia, eutrofizacji i powstawania ozonu w warstwie przyziemnej we Wspólnocie.

3. Każde sprawozdanie powinno określać program działań, jakie można podjąć na szczeblu międzynarodowym i wspólnotowym, jeśli właściwe, w celu redukcji emisji z tego sektora, co stanowiłoby podstawę dla bliższego rozpatrzenia przez Parlament Europejski i Radę.

Artykuł 13

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet powołany na mocy art. 12 dyrektywy 96/62/WE, zwany dalej „Komitetem”

2. W przypadku dokonania odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie ma art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi trzy miesiące.

▼M2

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

▼B

Artykuł 14

Kary

Państwa Członkowskie ustalają kary za naruszanie przepisów krajowych, przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą. Kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 15

Transpozycja

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 27 listopada 2002 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez Państwa Członkowskie.

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Artykuł 17

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

▼M3

ZAŁĄCZNIK I

KRAJOWE POZIOMY EMISJI DLA SO_2, NO_x, LZO I NH_3, KTÓRE MAJĄ ZOSTAĆ OSIĄGNIĘTE DO 2010 R. ([1])

Państwo	SO_2 kilotony	NO_x kilotony	LZO kilotony	NH_3 kilotony
Belgia	99	176	139	74
Bułgaria ([2])	836	247	175	108
Republika Czeska	265	286	220	80
Dania	55	127	85	69
Niemcy	520	1 051	995	550
Estonia	100	60	49	29
Irlandia	42	65	55	116
Grecja	523	344	261	73
Hiszpania	746	847	662	353
Francja	375	810	1 050	780
Chorwacja ([3])	70	87	90	30
Włochy	475	990	1 159	419
Cypr	39	23	14	9
Łotwa	101	61	136	44
Litwa	145	110	92	84
Luksemburg	4	11	9	7
Węgry	500	198	137	90
Malta	9	8	12	3
Niderlandy	50	260	185	128
Austria	39	103	159	66
Polska	1 397	879	800	468
Portugalia	160	250	180	90
Rumunia ([2])	918	437	523	210
Słowenia	27	45	40	20
Słowacja	110	130	140	39
Finlandia	110	170	130	31
Szwecja	67	148	241	57
Zjednoczone Królestwo	585	1 167	1 200	297

▼**M3**

Państwo	SO_2 kilotony	NO_x kilotony	LZO kilotony	NH_3 kilotony
UE 28	8 367	9 090	8 938	4 324

([1]) Powyższe krajowe poziomy emisji ustalono w celu ogólnego osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych wyznaczonych w art. 5. Oczekuje się, iż osiągnięcie tych celów doprowadzi do zmniejszenia eutrofizacji gleby w takim stopniu, iż na obszarze Unii, gdzie składowanie azotu pochodzącego z substancji odżywczych przekracza ładunki krytyczne, zmniejszy się o ok. 30 % w porównaniu z sytuacją w 1990 r.

([2]) Powyższe krajowe poziomy emisji są tymczasowe i pozostają bez uszczerbku dla ich przeglądu zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy, który ma zostać zakończony w 2008 r.

([3]) Krajowe poziomy emisji dla Chorwacji mają zostać osiągnięte do dnia przystąpienia przez to państwo do Unii.

▼B

ZAŁĄCZNIK II

Poziomy emisji dla SO_2, NO_x i LZO (w tysiącach ton)

▼M3

	SO_2 kilotony	NO_x kilotony	LZO kilotony
UE 28 ([1])	7 902	8 267	7 675

([1]) Powyższe krajowe poziomy emisji są tymczasowe i pozostają bez uszczerbku dla ich przeglądu zgodnie z art. 10 niniejszej dyrektywy, który ma zostać zakończony w 2008 r.

▼B

Powyższe poziomy emisji ustalono w celu osiągnięcia przejściowych celów ekologicznych określonych w art. 5 przez Wspólnotę jako całość do 2010 r.

▼M4